

База „Боранце“

Друга кућа

На бази смештеној у близини копаоничких села Блажево и Витоша, налазе се припадници Друге бригаде Копнене војске, који обезбеђују тридесет километара административне линије од Панчићевог врха до Пилатовице

Добру сарадњу са мештанима имају све јединице Војске Србије које су смештене на базама уз административну линију према Космету, али база „Боранце“ је по нечему, ипак, специфична. Ту се, наиме, на невеликом простору налазе просторије за смештај припадника МУП-а Србије и сеоска школа са два ћака, тако да база представља јединствен пункт на коме се налазе Војска, полиција и школа. Та чињеница ни у чему не омета живот и рад војника, полицајца и ћака, што командир базе капетан Слободан Шећковић објашњава речима из на-

родне пословице: „Где чељад нису бесна, кућа није тесна“.

Познато је да војска и полиција тесно сарађују на задацима обезбеђења административне линије, тако да њихов боравак под заједничким кровом не чуди. То се, свакако, не може рећи и за школу, али колико год да је њено присуство у кругу базе неуобичајено, оно сасвим сигурно даје позитиван импулс сарадњи са локалним становништвом и стварању доброг имиџа војске.

■ Школа са два ђака

Објект у коме су смештени војници удаљен је десетак метара од школе. А у трошној згради истуреног одељења ОШ „Вук Караџић“ из Блажева ради учитељица Славица Милосављевића, којој је школа у Боранцима прво радно место. Потрага за послом довела је Славицу из родне Јагодине у поткопаоничка села. Занимљиво је да и учитељица и ђаци сваког дана пешаче до школе. Ђаци долазе из села Витоше, удаљеног три километра, а учитељица из још удаљенијег Блажева.

„Гледала сам на телевизији емисије о деци која дуго пешаче до школе“ – каже Славица – „и нисам очекивала да ће и мене то да снађе, али навикла сам се. Овде смо заједно са војницима већ четири године. Помажемо се међусобно. Наравно, више они нама, него ми њима. Дечацима много значи што се војници друже са њима, изводе заједно часове физичког васпитања, а када је лоше време повезу их до Витоше“.

Учитељица је захвална припадницима базе за свеу што чине да њој и ђацима олакшају свакодневни рад, док десетогодишњаци Александар Микић и Стевица Спасић не крију да у војницима гледају узор и оно што би они волели да буду у будућности.

Александар и Стевица су, иначе, веома различити, иако су вршњаци. Док Александар од свих предмета највише воли Енглески језик, дотле Стевици најтеже пада учење тог страног језика. Аци је жао што није у већем одељењу, а Стевица баш воли што је у школи само са једним другом. И тако унедоглед. У једном се, ипак, слажу, а то је да су уз дружење са војницима заволели војску и да сутра желе да буду професионални војници. За Александра нема двоумљења да је позив војног пилота прави избор, док Стевица машта да буде пуковник.

На бази „Боранце“, смештеној у близини копаоничких села Блажево и Витоша, налазе се припадници Друге бригаде Копнене војске, који обезбеђују тридесет километара административне линије од Панчићевог врха до Пилатовице.

Учитељица Славица Милосављевић са своја два ђака, Александром и Стевицом

НАОРУЖАНЕ ДРВОСЕЧЕ

Обезбеђење 144 километра административне линије и контрола 720 километра квадратних Копнене зоне безбедности јесте тежишни задатак Друге бригаде КоВ, којом командује бригадни генерал Видоје Живковић. Људство за обезбеђење административне линије смештено је у базама „Источни Мајстир“, „Боранце“ и „Мрче“. Базе „Боранце“ и „Мрче“ налазе се у копаоничком залеђу, што само по себи говори да војници и старешине морају да се, током патролирања, изборе са брдско-планинским земљиштем, ретко насељеним крајем, дугим и оштрим зимама и отежаним условима за коришћење моторних возила.

Инцидентне ситуације на том подручју углавном изазивају албански илегални прелазници који бесправно секу шуму. Такве ситуације су веома сложене, пошто са Космета у краћу шуму долазе неке чудне „дрвосече“, које имају извиднице, логистику и наоружано обезбеђење. У својим лошим намерама не успевају, пошто припадници Друге бригаде бдију и по 24 сата како би осујетили непозване да повреду простор Копнене зоне безбедности.

не ђаци и учитељица ће пут Блажева, а у околини базе више нема нових ђака првака. Тако ће се истурено школско одељење у бази „Боранце“ угасити. ■

Задаци обезбеђења административне линије и контроле Копнене зоне безбедности одговорни су и тешки, а старешинама и војницима рад додатно отежавају велика удаљеност базе од административне линије, лоши путеви и дуге и ћудљиве зиме. Зато им много значи што су успели да у зони одговорности успоставе одличну сарадњу са мештанима из села Блажево, Витоша, Ковизла, Градац и Боранце. По речима капетана Горана Иконића, поменутих селима су припадници Војске, пре неколико година, пружили велику помоћ при изградњи водовода, а добронамерни мештани прискачу у помоћ војницима кад год је то потребно.

■ Сарадња

Зона одговорности базе „Боранце“ протеже се од Панчићевог врха до Пилатовице, а тридесет километара административне линије обезбеђује се моторизованим и пешачким патролама, заседама и осматрачницама. Од капетана Шећковића сазнајемо да је остварена добра сарадња са припадницима француског контингента Кфора и да са њима изводе једновремене патроле најмање три пута месечно.

У патроли срећемо припаднике 21. пешадијског батальона из Рашке. Колико људи, толико и различитих судбина. Старији водник Мирослав Дробњаковић, после 12 година граничне службе према Босни и Херцеговини, сада обавља дужности заменика командира базе и вође патроле, док старији водник Игор Стојковић командује другим стрељачким одељењем. Десетари Гојко Вујанац и Раде Недељковић, те разводник Никола Чорбић из Новог Пазара слажу се у оцени да на бази имају добре услове за живот и рад. Добро да је тако, пошто на бази проведу трећину године, тако да им је база постала „друга кућа“. У најтежој ситуацији је десетар Душан Лоцић из околине Лознице, где му живе супруга и двоје деце. Напорно је путовати, али мора се због егзистенције породице.

Старешинама и војницима са базе „Боранце“ не пада тешко да буду добри домаћини школарцима Александру и Стевици и њиховој учитељици, а необични суседи их мотивишу да у извршавање својих свакодневних задатака уложе још више напора и максимум професионализма. Нажалост, на крају школске годи-

Зоран МИЛАДИНОВИЋ